

(המשך מעמוד 55)

אותי. ידעתי שלאנשים מבוגרים יש בע-
יות, אך לא ידעתי שכאלה."

כששאלתי אותו איזה סיפורים הפתיעו
אותו במיוחד, הוא אמר לי: "הסיפורים
של הבחורים שסיפרו שהם מתזקקים בשתי
נשים כשהאחת לא יודעת על השנייה.
והסיפור על האשה המבוגרת שלא נהנ-
תה ממין במשך 33 שנים."

זה מה שהפתיע את רו אפורי. אותי
הפתיע שכולנו עסוקים סביב עצמנו עד
כדי כך, שאיש אינו מעלה את סכנת
המילחמה עם סוריה, את הפחד מהמיל-
חמה, ושאף לא ניצול-שואה אחד מספר
על חוויותיו המזעזעות. בשיחה שהיתה לי

עליו אף פעם ברצינות. פרט שאולי הוא
משמעתי ביותר לכל מערכת היחסים שלי
עם האנשים הקרובים אלי ועם הלא-קריר
ביס-אלי.

נולדתי במילחמת השחרור. כשהייתי
בת שבעה ימים יצאה אמי להשיג לי חלב.
ירושלים היתה במצור והמנות ניתנו ב-
הקצבה. אמי נערה בת 18 שאך זה החלימה
מחבלי-לידה. נקלעה להפגזה איומה. מטה
פגזים נורה מכיוון העיר העתיקה. היא
נפצעה אנושות. הובהלה לבית-חולים ו-
צאקה על הייה במשך שנה ארוכה. עד
ששבה הביתה עברה תקופה ארוכה. לאחר
מכן גולדתי על-ידי סבתי ואחיותיה של
אמי. את הפרט הזה שכחתי לגמרי, אך
באותו רגע של הארה פתאומית נזכרתי

והיו רגעים קשים כמו. למשל, אותו
רגע שבו החליטה שרלין אפרמו להפעיל
את המיטרה נגד משתתף סרבן שהתעקש
להפריע למהלך המרתון ושהיא טענה ש-
אינו מתאים לאסט. המשתתף סירב לעזוב
את האולם, ושרלין הומינה את המיטרה.

..כולכם שווים לתחת!
שרלין אפרמו, המדריכה הכאריז-
מטית שהוטסה במיוחד מסן-פרנ-
סיסקו, הביאה את המשתתפים למצבים של חשיפה מוחלטת. היא סיפרה כי האסט
בתל-אביב היה דומה למרתונים שערכה במקומות אחרים בעולם. הגרושה בת ה-45
היתה אשת-עסקים מצליחה לפני שהפכה למדריכה, השתתפה בשלבים
מסויימים של המרתון בביטויים מעליבים ובמילים גסות כדי לגרום זעזוע למשתתפים.

אני זינקתי ממקומי ואמרתי שאם היא
מפעילה את המיטרה נגד מי מאיתנו,
אני מבקשת לעזוב את האולם. היא הת-
עלמה מקריאתי.

מאוחר יותר שאלה אותי בתדהמה: "מה,
זאת היית את?" והכריחה אותי לספר לה
איזה אסוסיאציות הזכיר לי המצב. כמובן,
ביחד מצאנו שהמשתתף לא עניין אותי
כלל. אני עניינת את עצמי. לי היתה בעיה
עם עצם הימצאותו של שוטר בתפקיד
באולם המרתון. לא עזבתי את האולם, היו
שבאו אלי בטענות שאין לי אופי, היו
שאמרו לי שהם שמחים שאמרתי מה
שאמרתי ויצאתי מזה.

מרתון האסט היה סיר-לחץ שלתוכו
הוכנסו 250 אנשים, איש איש וסיפורו.
בעקבות המרתון והחשיפה הוסרו המה-
צות, נוצרו חברויות וכמובן, רומנים. בר-
מעמד כזה ניטלת הבושה וממילא מוסרות
המחיצות הראשוניות. מישוהו אמר שזהו
מכון השידוכים הוול ביותר בעולם. 14
חברי קיבוץ מיצפה לבון לקחו חלק ב-
מרתון האסט. במחזור שלנו השתתפו שמור
נה מהם. את המחיר שילמו מקופת הקיבוץ
הכמעט-ריקה, אך הם החליטו שלמען חיים
משותפים מלאים יותר וטובים יותר כדאי
לשלם.

אבישי פרלסון, מקיבוץ כפר הנשיא,
עבר את המרתון עם אביו ועם אמו. "זו
היתה החוויה המיטתית החזקה ביותר
שעברנו ביחד," אמר לי. "אני רוצה שכל
הקיבוץ שלי, כל התנועה הקיבוצית, כל
עם ישראל, יעבור את האסט. זה חשוב
לי מאוד. אחי, אורון, בן ה-16, עבר את
האסט בהצלחה אמו. שהשתתפה במרתון
הקודם. זה עזר לי להבין את היחס שלי
לחברים שלי. דרך הבעיות של המבוגרים,
שראיתי אותם באור כל כך בוטה בפעם
הראשונה, אני מקווה שאמנע בעיות מי-
עצמי."

אני הלכתי הביתה בהרגשה שלא קרה
לי דבר. אני פשוט יודעת כעת יותר
דברים על עצמי משידעתי קודם.

שרית ישי

ועברתי ביחד עם רועת-הצאן את חוויות
המוות של הכלבה שלי, שלא חוויתי קודם
לכן עד הסוף.

ארבעה ימי המרתון היו מתישים. היו
רגעים של התרוממות-רוח, כאשר דילגנו
מעלה לעלה של פרח דמויני והתחלנו

לשיר. 250 איש זימומו מנגינה מוכרת
ומחאנו כפיים. היתה שימחה אמיתית, כא-
שר באחד השלבים פרצו פנימה עשרות
בוגרי אסט נלהבים ובמשך דקות ארוכות
מתאו כפיים בהתלהבות, כשהם סוחפים
אותנו יחד איתם.

עשתה שרלין אפרמו, אשת
עסקים לשעבר, גרושה בת 45,
שסיפרה כי הבוגרים היהודים של EST
יגיע לישראל. שרלין אומרת שעבודתה עם הישראלים היתה קשה במיוחד. "הרגשתי
שאני מזיזה הרים. לישראלים היתה התנגדות עצומה." המעניין הוא שאיש מן
הישראלים לא דיבר על חוויות השואה או סכנות המילחמה — האם היהודים היתה
ונשארה בעיית כולם. חוויות הילדות, פחדים נטישה ויחסים בין בני שני המינים
היו הנושאים שדיברו בהם. "לא היה זה מרתון יהודי" אומרת שרלין אפרמו.

..לא בכיתי כשהם מתו!
משתתף קיבוצניק סיפר כי חו-
נך לדכא רגשות ורגשנות
מולם לא בכה בפומבי על איש מחבריו שנפל במילחמה. מעולם לא הביע כאב.
בתחילת המרתון דיבר אנגלית עילגת, אשר השתפרה ללא הכר לקראת היום
הרביעי. בסוף המרתון, כשהתבקש להגיד מה קיבל באסט, אמר: "אנגלית טובה יותר."

בו. הזיכרון, התמונות, ההבנה היו בשבילי
חוויה חדי-פעמית.

בכי מר
בגלל מות עז

היו עוד רגעים של התרגשות, בעיקר
כאשר האחרים סיפרו את סיפוריהם.
כאשר רועת-צאן, יפהפיה ממושב מבוא
בית-ר, סיפרה בקול חנוק מדמעות על מות
העז האהובה עליה, חשבו רבים מאיתנו
על בעלי-החיים הקרובים לנו, שאיבדנו
בדרך. אני חשבתי על הכלבה שלנו, מרי,
שמתה לפני שנתיים ושאהבנו אותה מאוד.

עם שרלין אפרמו היא אמרה, שחשבה
שהיא באה למרתון יהודי. היא היתה בטר-
חה שידברו על השואה, על המילחמה. היא
ניסתה להדליק את האנשים לדבר על שתי
הבעיות האלה, אך איש לא רצה לני-
שוא את רחם אמו. האמא היהודיה שלנו,
מסתבר, היא הבעייה המרכזית בחיינו.
העובדה הזאת הפכה אותי לשקטה יותר,
כששמעתי במרתון על הבעיות שיש לאנ-
שים עם האמא שלהם. הסתבר לי שאני
לא בעיטע, וזוהי בעצם גדולתו של ה-
אסט — תוך כדי הבנת סיפורם של הר-
אחרים אתה מבין את הסיפור שלך, מגיע
אל האמת שלך, אותו בשורשיה, ופתאום
תמונות שלמות מהעבר עולות לפניך כאי-
לו שהן עולות מהאוב.

תוך כדי שיחה של שרלין עם אחד
הבחורים, סיפר על העובדה שהוריו היו
רבים בגללו, היא אמרה לו שילדים הם
אחד הגורמים הרציניים ביותר לגירושין.
ילדים, אמרה שרלין, תמיד מסכסכים בין
אבא לאמא ומלשינים לאמא על אבא או
משתמשים באבא נגד אמא. כמו הריבה
ילדות שהשתתפו באסט, הבנתי גם אני
שכשהייתי קטנה הייתי "הילדה של אבא".

השימחה האמיתית היתה
כאשר פרצו פנימה
עשרות בוגרי אסט
נלהבים ומוחאי כפיים

תמונות שלמות מילדותי חזרו אלי לפתע.
קטעים של ללכת-עסי-אבא-שלי למישחק
של בית-ר ירושלים, טיולים שערכת איתו
באמצעות סיפוריו על רומא וונציה, הי-
ערים האהובות עליי. סודות כמוסים שגילה
רק לי. טיולים לראש הנקרה. וכל זה בא
לי תוך כדי כך שאחד המשתתפים מספר
על אבא שלו ואמא שלו.

החוויה המרגשת ביותר שעברה עלי
במיטרת המרתון אירעה ביום הרביעי
אחר הצהריים. שרלין דיברה על חוויות
שעובר תינוק בן שנה, מהרגע שבו נדחף
מרחם אמו. ההלם העובר על התינוק שלב
אחרי שלב. המשתתפים מנו עשרות סוגי
הלם, ותוך כדי כך נזכרתי בפרט חשוב,
ואולי מרכזי, בחיי. פרט שלא חשבתי